

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

15. S. Pauli exemplo, propria peccata, & aliorum virtutes esse ante oculos
ponendas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

iudicant, si multa mala, quæ perpetraverunt, aliquibus operibus bene gestis compensent. Sic à malis natum ex ipsa malorum cõpensatione periculum quodam modestiæ freno cohibetur.

XIV.

Timoth. 1. 13.

Gal. 1. 13.

AA. 22. 19.

1. Tim. 1. 15.

1. Cor. 14. 9.

Ephes. 3. 8.

Hinc profunda illa humilitas, & prorsus admiranda D. Pauli Apostoli nata est, utiq; cum magna illius sanctitate coniuncta. Semper enim recordabatur eorum, quæ malè fecerat, immò ea palàm de se fatebatur; neque ea leuia sanè. ait enim: *blasphemus fui, & persecutor, & contumeliosus: item supra modum persequabar Ecclesiam Dei, & expugnabam: item, Cum funderetur sanguis Stephani, ego adstabam, & consentiebam, & custodiebam vestimenta interficientium illum.* Hæc memoriâ voluebat, ne magnitudine reuelationum extolleretur. Quando autem cum alijs conferebat se se, non imitatus Pharisæum ad factorum suorum iactationem, aliorumque contemptum, versus est; sed se inter peccatores primum, inter Sanctos vltimum collocavit: *Christus IESVS, inquit, venit in hunc mundum peccatores saluos facere, quorum primus ego sum.* Item: *Ego sum minimus Apostolorum, qui non sum dignus vocari Apostolus, quoniam persecutus sum Ecclesiam Dei.* Et alibi: *Mihi omnium Sanctorum minimo data est hæc gratia, ubi per Sanctos intelligit omnes fideles, qui erant in Ecclesia.* Igitur illud vas electionis, ille Doctor gentium, qui in oculis Dei vnus erat ex maximis Apostolis, immò etiam ex primis in sanctitate, ille orator, illa cælestis tuba, ille qui per excellentiam Apostolus appellatur, in suis oculis erat omnium fidelium postremus, & primus omnium peccatorum. Quo pacto sic, ô Apostole, de te potuisti iudicare? Nempe ea ars, immò virtus tua fuit, ut in tua cum reliquis comparatione, non aliorum peccata, sed virtutes aspiceres; tuarum autem virtutum immemor, peccata solùm tua, tibi ante oculos poneret, eaque exaggeraret, longè secus ac nos facere solemus;

Qui non videmus mantica, quod in tergo est;

in illam enim conijcimus nostros errores & delicta; si quid autem laude dignum à nobis factum existimamus, illud identidem animo volumus. Hinc intumescimus, hinc nostra magni facimus, & aliena parui pendimus, immò alios contemnimus, quia ad eorum virtutes cæci, & Tirexiæ, ad vitia oculi & Argi sumus. Nimirum lumen diuinum excludimus, quia, ut D. Bonauentura è S. Gregorio

animad-

animaduertit: Unusquisq; dum tactu veri luminis illustratur, sibi ipsi offenditur, ut unde cognoscit, quid est iustitia, inde erudiat; quid est culpa, qua excacatur. Vnde Sancti viri quò altiùs apud Deum virtutum dignitate proficiunt, eò subtiliùs indignos se esse deprehendunt: quia dum proximi luci fiunt, quidquid eis in se ipsis latebat, inveniunt.

At S. Paulus pugnancia videtur imponere nobis, dum ait: Nihil per contentionem, neque per inanem gloriam, sed in humilitate superiores sibi inuicem arbitrantes? Potèstne sine mendacio, vel certe sine falsitate fieri, ut duo in quacumque humilitate se se ipsos mutuo superiores sibi inuicem arbitrentur? Si è duobus vnus est superior, ergo alter erit inferior. Si inferior, ergo non superior. An non clarè magister videt, discipulum in doctrina esse inferiorem? Videt sanè, & euidenter quidem. Interim constanter monet Humilitas, ut nulli te præponas, sed omnibus potiùs postponas. Quo pacto hoc fieri potest, salua veritate? Tres sunt modi. 1. S. Thomas ait, humilem nec debere, nec posse iudicare, suam virtutem aut donum, quod reuera maius à Deo accipit (v. g. apostolorum) esse minus eo, quod reuera minus alter accepit (v. g. dono linguarum) neque verò debere se in eo æstimare altero esse inferiorem: sed in eo, quòd considerans ea, quæ habet à seipso; in proximo autem illa quæ habet à Deo. Hac enim ratione meritò ac verè illum sibi præfert. Siquidem dona, quæ alter à Deo habet, maiora sunt ijs, quæ quisque à seipso habet. Hæc est enim genuina indoles humilitatis; Nolle se ipsam, Intueri se ipsum, atque ea quæ quisque à seipso habet, suos nimirum errores, sua vitia & peccata: in alijs autem spectare eorum bona & dona, quæ à Deo proficiuntur. Quemadmodum & superbiæ ingenium est sua bona spectare, iactare, admirari; aliorum autè mala indagare, rimari, detestari. 2. Certum est, Mundi Governatorem, ita sua dona distribuere, ut nullum prætereat, sed cuique etiam vilissimo homuncioni dotem aliquam conferat, in qua alios præcellat. Quod, ut in rebus naturalibus, ita etiam supernaturalibus contingit. In naturalibus enim alius visu, auditu alius; vnus ingenio, alter iudicio; hic eloquentia, ille sapientia & Philosophia; iterumq; quidam in medicinam, quidam in iurisprudencia excellunt: itemq; hic calamo, ille penicillo, alius

S. Bonavent.
c. 1. folio-
quij.

XV.
Phil. 2. 3.

S. Thom. 2. 2.
q. 161. a. 3.